

Arrest

nr. 89 684 van 15 oktober 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 31 mei 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie en Asiel, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 16 april 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 september 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 oktober 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van de advocaat M.-C. FRERE, die *loco* advocaat Bruno SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. DE VRIEZE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster dient op 30 augustus 2011 een eerste asielaanvraag in. Zij verklaart op dezelfde dag het Rijk te zijn binnengekomen.

1.2. Op 20 december 2011 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekster stelt tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. Op 24 februari 2012 dient verzoekster een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), te worden gemachtigd tot een verblijf in het Rijk.

1.4. Met het arrest met nummer 76 735 van 8 maart 2012 weigert ook de Raad aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 16 april 2012 de beslissing waarbij de ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing, die op 2 mei 2012 aan verzoekster ter kennis wordt gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 24.02.2012 bij onze diensten werd ingediend door:

*[B. M] [R.R.: ...]
geboren te [...] op [...]
+ kinderen
[B. D.] [R.R.: ...]
geboren te [...] op [...]
[B. S.] [R.R.: ...]
geboren te [...] op [...]
nationaliteit: Rusland (Federatie van)
adres: [...]*

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

Artikel 9ter §3 - 4° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Uit het medisch advies van de arts-adviseur d.d. 05/04/2012 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Derhalve kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoekster te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoekster voert in een eerste middel een schending aan van artikel 1 van de Vreemdelingenwet, van artikel 1 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit) en van artikel 15 van het koninklijk besluit van 8 januari 2012 tot vaststelling van bepaalde ministeriële bevoegdheden (hierna: het koninklijk besluit van 8 januari 2012). Tevens betoogt verzoekster dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

Zij licht het middel toe als volgt:

[...]

Conform art. 1 Vreemdelingenwet worden de aangelegenheden met betrekking tot het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen door de Minister uitgeoefend.

Ook middels art. 1 van het KB dd. 08/10/1981 betreffende het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt bepaald dat deze bevoegdheden door de Minister worden uitgeoefend.

[...]

Evenwel wordt in het art. 15 van het KB dd. 08/01/2012 tot vaststelling van bepaalde ministeriële bevoegdheden gesteld dat de Staatssecretaris voor Asiel, Migratie en Maatschappelijke Integratie de voogdijbevoegdheid heeft over de Dienst Vreemdelingenzaken.

[...]

Evenwel heeft de Raad van State geoordeeld in het arrest met n° 218 951 dd. 19/04/2012 :

«Considérant qu'il ressort de la requête que le recours est plus spécialement dirigé contre les articles 5 et 8 de l'Arrête royal de 20 septembre 2009 modifiant l'Arrêté royal du 14 janvier 2009 fixant certaines attributions ministérielles attaqué ; que ces dispositions (...), respectivement, à l'attribution, notamment au Secrétaire d'Etat à la Politique de migration et d'asile, de la compétence de « tutelle » à l'égard de l'Office des étrangers, du Commissariat général aux réfugiés et aux apatrides et du Conseil du Contentieux des étrangers, et à la prise d'effet de l'arrêté royal attaqué, ne s'appliquent nullement ni n'ont vocation à s'appliquer à la requérante ; que la compétence de « tutelle » ainsi visée est en outre étrangère à celles relatives à l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers en tant que tels, de sorte que la requérante, fût-elle ressortissante étrangère, ne risque pas non plus d'en subir, directement ou indirectement, les effets ; »

[...]

Mutatis mutandis dient dezelfde redenering te worden toegepast.

Het KB van 08/01/2012 heeft het KB van 14/01/2009 vervangen.

Dat de voogdijbevoegdheid van de Staatssecretaris zoals vervat in art. 15 van het KB dd. 08/01/2012 vreemd is aan deze met betrekking tot het grondgebied, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Bijgevolg zijn noch de Staatssecretaris, noch de gemachtigde bevoegd om individuele beslissingen te nemen inzake aangelegenheden met betrekking tot het grondgebied, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

[...]"

3.1.2. Het is niet betwist dat de bestreden beslissing werd genomen door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

De bevoegdheden van een staatssecretaris zijn bepaald in artikel 104, derde lid van de Grondwet en in het koninklijk besluit van 24 maart 1972 betreffende de Staatssecretarissen (hierna: het koninklijk besluit van 24 maart 1972).

Artikel 104 van de Grondwet luidt als volgt:

“De koning benoemt en ontslaat de federale staatssecretarissen.

Zij zijn lid van de federale regering. Zij maken geen deel uit van de Ministerraad. Zij worden toegevoegd aan een minister.

De koning bepaalt hun bevoegdheid en de perken waarbinnen zij het recht van medeondertekening kunnen krijgen.

De grondwettelijke bepalingen betreffende de ministers zijn op de federale staatssecretarissen mede van toepassing, met uitzondering van de artikelen 90, tweede lid, 93 en 99.”

De artikelen 1 tot en met 4 van het koninklijk besluit van 24 maart 1972 bepalen het volgende:

“Artikel 1. Onder voorbehoud van het bepaalde in de artikelen 2, 3 en 4, heeft de Staatssecretaris, in de aangelegenheden die hem zijn toegewezen, alle bevoegdheden van een Minister.

Art. 2. Benevens de medeondertekening van de Staatssecretaris is die van de Minister waaraan hij is toegevoegd vereist voor:

1° Koninklijke besluiten waarbij een ontwerp van wet bij de Wetgevende Kamers of een ontwerp van decreet bij de Cultuurraad wordt ingediend;

2° de bekrachtiging en afkondiging van wetten en van decreten;

3° reglementaire Koninklijke besluiten;

4° koninklijke besluiten houdende oprichting van een betrekking van de rangen 15 tot 17 (...) of houdende benoeming in een zodanige betrekking.

Art. 3. Verordenende bevoegdheid wordt door de Staatssecretaris niet uitgeoefend dan met instemming van de Minister aan wie hij is toegevoegd.

Art. 4. De bevoegdheid van de Staatssecretaris sluit die van de Minister aan wie hij is toegevoegd niet uit. Deze kan steeds een zaak aan zich trekken of de beslissing afhankelijk maken van zijn instemming.”

Uit de samenlezing van artikel 104, derde lid van de Grondwet en de bepalingen van het koninklijk besluit van 24 maart 1972 volgt dat een staatssecretaris dezelfde bevoegdheden heeft als een minister (cf. J. Vande Lanotte en G. Goedertier, *Inleiding tot het publiekrecht, Deel 2, Overzicht Publiekrecht*, Brugge, Die Keure, 2007, p. 815; M. Joassart, *“Les secrétaires d'état fédéraux et régionaux”*, *Rev.b.dr.const.* 2001/2, 177-196), onder voorbehoud van bepaalde welomschreven uitzonderingen. Deze uitzonderingen zijn niet van toepassing in het kader van het nemen van individuele beslissingen op basis van de bepalingen van de Vreemdelingenwet.

Het artikel 2 van het koninklijk besluit van 5 december 2011 voorziet duidelijk dat mevrouw M. De Block wordt benoemd tot *“Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, toegevoegd aan de Minister van Justitie”*. Uit dit benoemingsbesluit en de titel die haar wordt toegekend blijkt dat zij het regeringslid is dat onder meer bevoegd is voor Asiel en Migratie en het kan niet ter discussie gesteld worden dat *“de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen”* (cf. artikel 1, 2° van de Vreemdelingenwet en artikel 1.1° van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981) onder het begrip Asiel en Migratie valt.

Verzoekster merkt terecht op dat in artikel 15 van het koninklijk besluit van 8 januari 2012 uitdrukkelijk wordt bevestigd dat de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, toegevoegd aan de Minister van Justitie onder andere ook de voogdij heeft over de Dienst Vreemdelingenzaken, het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en de Raad. In tegenstelling tot wat verzoekster laat uitschijnen laat deze bepaling echter geenszins toe de bevoegdheid van voormelde staatssecretaris om beslissingen te nemen inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen in vraag te stellen. Het gegeven dat de Raad van State in het arrest nr. 218.951 van 19 april 2012 oordeelde dat een vreemdeling geen belang heeft bij het aanvechten van bepaalde artikelen uit het koninklijk besluit van 14 januari 2009 tot vaststelling van bepaalde ministeriële bevoegdheden kan aan voormelde vaststelling geen afbreuk doen. In voormeld arrest wordt, in tegenstelling tot wat verzoekster lijkt te veronderstellen, namelijk niet geconcludeerd dat de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de

staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding niet bevoegd zou zijn inzake *“de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen”*. Er wordt slechts geduid dat voormeld koninklijk besluit louter voorziet dat een staatssecretaris *“de voogdij”* heeft over bepaalde diensten en dat deze voogdijregeling op zich geen betrekking heeft op diens bevoegdheid inzake *“de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen”*. De Raad van State heeft hierdoor evenwel niet aangegeven dat voormelde staatssecretaris deze bevoegdheid niet zou hebben.

Voorts moet worden benadrukt dat de bestreden beslissing werd genomen in uitvoering van artikel 9ter, § 3, 4° van de Vreemdelingenwet en dat deze bepaling voorziet dat de gemachtigde van de minister c.q. de staatssecretaris een op grond van deze wetsbepaling ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaart indien de aangewezen ambtenaar-geneesheer in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid van deze bepaling die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat deze beslissing genomen werd door mevrouw H. V., attaché bij de *“Algemene Directie Vreemdelingenzaken”*. Overeenkomstig artikel 6 van het ministerieel besluit van 18 maart 2009 houdende delegatie van bepaalde bevoegdheden van de Minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en tot opheffing van het ministerieel besluit van 17 mei 1995 houdende delegatie van bevoegdheid van de Minister inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen is een attaché bij de Dienst Vreemdelingenzaken bevoegd om een beslissing in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet te nemen.

Er blijkt derhalve niet dat de bestreden beslissing zou genomen zijn door een onbevoegde ambtenaar of met miskennis van artikel 1 van de Vreemdelingenwet, artikel 1 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 of artikel 15 van het koninklijk besluit van 8 januari 2012. De uiteenzetting van verzoekster laat evenmin toe te besluiten dat een manifeste beoordelingsfout werd gemaakt.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2.1. In haar tweede middel voert verzoekster een schending aan van de artikelen 9ter en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de motiveringsverplichting, van de zorgvuldigheidsverplichting en van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur.

Verzoekster duidt het middel als volgt:

[...]

De bestreden beslissing is kennelijk onzorgvuldig.

Het zorgvuldigheidsbeginsel zou kunnen omschreven worden als een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur dat de overheid verplicht zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk geïnventariseerd en gecontroleerd worden.

Hierdoor moet de overheid in staat zijn om met kennis van zaken te beslissen en de betrokken belangen zorgvuldig inschatten en afwegen, derwijze dat particuliere belangen niet nodeloos worden geschaad.

[...]

In casu worden de belangen van de verzoekende partij geschaad.

De situatie waarin de verzoekster zich bevindt is immers bijzonder schrijnend.

De dokter maakt namelijk gewag van een ernstige psychische aandoening zijnde een ernstige depressie met gevaar op suicide, die in ieder geval meer dan een jaar en ½ lang behandeling behoeft.

Door geen rekening te houden met deze gezondheidssituatie heeft de Dienst Vreemdelingenzaken onzorgvuldig gehandeld.

Inderdaad, de Dienst Vreemdelingenzaken kon wel degelijk met kennis van zaken oordelen over de aanvraag van de betrokkene zonder over te gaan tot de - betwiste - formele weigeringsbeslissing.

[...]

Het is inderdaad bizar dat ondanks de voorgelegde medische attesten de arts-adviseur simpelweg stelt dat het dossier "kennelijk" niet toelaat "te concluderen dat de ziekte een directe bedreiging inhoudt voor het leven van de betrokkene".

[...]

De arts die het attest invulde stelt nochtans duidelijk dat de verzoekster kampt met een ernstige depressie met gevaar op suicide.

Uiteraard impliceert deze bevinding dat de verzoekster wel degelijk kampt met een ziekte die een directe bedreiging inhoudt voor haar leven in de zin van art. 9ter, § 1, eerste lid Vreemdelingenwet.

[...]

De bestreden beslissing is duidelijk ondeugdelijk gemotiveerd.

[...]

Conform de hoger vermelde artikelen moet de motivering van een bestuurshandeling draagkrachtig zijn. Dat wil zeggen dat de motivering de beslissing maar zal kunnen schragen wanneer zij duidelijk, niet tegenstrijdig, juist, pertinent, concreet, precies en volledig is (R.vSt. nr. 72.635, 23 maart 1998, A.P.M. 1998 (samenvatting), 64; Arrbr. Brussel 5 oktober 2002, J.T.T. 2003, afl. 867, 393).

Artikel 9ter Vreemdelingenwet laat het de verzoekster toe om in bijzondere medische omstandigheden de aanvraag tot machtiging tot verblijf in België in te dienen.

[...]

De Dienst Vreemdelingenzaken motiveert dat de aanvraag in toepassing van art. 9ter Vreemdelingenwet onontvankelijk is omdat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid Vreemdelingenwet.

Dit verwondert ten zeerste.

[...]

Het art. 9ter, § 1, eerste lid Vreemdelingenwet stelt immers het volgende :

"§ 1

De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde."

[...]

Het is niet redelijk van de Dienst Vreemdelingenzaken om verzoeksters aanvraag als onontvankelijk te verwerpen terwijl de verzoekster wel degelijk lijdt aan een ziekte die "een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft"..

De arts van de verzoekster stelt duidelijk in het medische attest dat de verzoekster kampt aan een ernstige aandoening die de dood tot gevolg kan hebben.

Het gaat bijgevolg om een ziekte zoals bedoeld in art. 9ter, § 1 Vreemdelingenwet.

[...]

De toepassing die de Dienst Vreemdelingenzaken maakt van art. 9ter Vreemdelingenwet is dan ook te verregaand en onredelijk.

Inderdaad.

In 1981 stelde Professor SUETENS reeds dat het redelijkheidsbeginsel is geschonden "wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, m.a.w. wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld" (zie M. BOES, "Het redelijkheidsbeginsel" in Administratieve Rechtsbibliotheek: Beginselen van behoorlijk bestuur, I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), Brugge, die Keure, 2006, nr. 235).

"Heel precies kan men stellen dat het redelijkheidsbeginsel een aspect is van het motiveringsbeginsel. Het motiveringsbeginsel is erg ruim, en zelfs al beperkt men het tot het "afdoende" karakter, omvat het vele aspecten zoals OPDEBEEK en COOLSAET aantonen: de motivering moet duidelijk zijn, niet tegenstrijdig, juist, pertinent, concreet, precies en volledig" (zie M. BOES, l.c., nr. 238, p. 179).

"Om na te gaan of het bestuur de grenzen van redelijkheid niet heeft overschreden, zal de rechter tot een marginale toetsing van het bestuursoptreden overgaan en de kennelijke wanverhouding tot de feiten waarop de beslissing is gebaseerd, sanctioneren. Wat het redelijkheidsbeginsel de rechter toestaat, is niet het oordeel over te doen maar is enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat. Wanneer de door het bestuur geponeerde verhouding tussen beslissing en feiten in werkelijkheid ontbreekt" (zie A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME en J. VANDE LANOTTE, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Mechelen, Kluwer, 2002, p. 55-56).

Uit het dossier van de verzoekster blijkt duidelijk dat de verzoekster aan een ernstige psychische aandoening lijdt en er wel degelijk een medisch attest gebruikt werd dat beantwoordt aan de standaardvereisten van het medisch standaardformulier. Bijgevolg is de bestreden beslissing disproportioneel bezwarend ten overstaan van het belang dat de verzoekster kan invoeren om wel in België een verblijfsvergunning aan te vragen in functie van haar medische problemen en de behandeling die zij omwille hiervan behoeft.

Er is aldus geen afdoende motivering.

[...]"

3.2.2.1. Wat de ingeroepen schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreft, dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298). Verzoekster toont niet aan dat de tot uitdrukking gebrachte motieven van de bestreden beslissing niet pertinent en draagkrachtig zijn.

Een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet of van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 is niet aangetoond.

3.2.2.2. In de mate dat verzoekster aangeeft niet akkoord te gaan met de motieven van de bestreden beslissing, voert zij de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Deze dient onderzocht te worden in het raam van de toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan

van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

De *in casu* relevante bepalingen van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet luiden verder als volgt:

“§ 1 De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

[...]

§ 3 De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk:

[...]

4° indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

[...]”.

Verzoekster betoogt dat uit het door haar voorgelegde standaard medisch getuigschrift wel degelijk blijkt dat zij kampt met een ziekte die een directe bedreiging inhoudt voor haar leven in de zin van artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, nu er sprake is van een ernstige depressie met gevaar op zelfmoord.

Verzoekster voerde in haar aanvraag van 24 februari 2012 om te worden gemachtigd tot een verblijf op grond van medische redenen aan dat zij lijdt aan een ernstige depressie waarvoor zij dient te worden behandeld en dat ingeval van stopzetting van de behandeling zelfmoord een mogelijk gevolg is. Zij legde ter staving hiervan een standaard medisch getuigschrift voor.

Op 3 april 2012 verzocht de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een ambtenaar-geneesheer om een advies met betrekking tot de ziekte ingeroepen in het standaard medisch getuigschrift. De ambtenaar-geneesheer bracht op 5 april 2012 volgend advies uit:

“Ik kom terug op uw vraag om evaluatie van het standaard medisch getuigschrift voorgelegd door voornoemde persoon in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 24.02.2012.

Kennelijk laat dit dossier niet toe te concluderen dat de ziekte een directe bedreiging inhoudt voor het leven van betrokkene. Volgens de vaste rechtspraak van het Europese Hof voor de Rechten van de Mens eist de graad van ernst, geleverd door artikel 3 van het Verdrag, immers een aandoening die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het vervegorderde stadium van de ziekte.

De beschreven depressie is niet van aard een directe bedreiging te zijn voor het leven van betrokkene.

Ik stel bijgevolg vast dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel.”

Dit advies werd onder gesloten omslag aan verzoekster overhandigd en naar dit advies wordt expliciet verwezen in de motivering van de bestreden beslissing, waar het een integraal deel van uitmaakt.

Door erop te wijzen dat de arts die haar behandelde in het standaard medisch getuigschrift aangaf dat er een risico op zelfdoding bestaat, toont verzoekster niet aan dat de ambtenaar-geneesheer zijn

appreciatie van de aangevoerde aandoening – die aan de basis ligt van de bestreden beslissing – kennelijk onredelijk is en dat deze arts verkeerdelijk besloot dat de aandoening waaraan verzoekster lijdt geen ziekte is zoals gedefinieerd in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Louter ten overvloede wijst de Raad er in dit verband op dat het feit dat een persoon in de toekomst eventueel zelfmoord zou kunnen plegen niet noodzakelijk leidt tot de conclusie dat deze persoon een aandoening heeft die actueel dusdanig kritiek is dat kan worden gesteld dat zij op zich levensbedreigend is of een weerslag heeft op zijn fysieke integriteit. Ook ten overvloede dient te worden opgemerkt dat verzoekster niet aantoonde dat als gevolg van de bestreden beslissing haar behandeling zal worden stopgezet of dat zij in haar herkomstland geen adequate behandeling en opvang kan genieten.

De Raad stelt verder vast dat in de bestreden beslissing niet wordt betwist dat verzoekster een standaard medisch getuigschrift overmaakte in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van medische redenen. Dit gegeven doet evenwel geen afbreuk aan de bevoegdheid van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding om een op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk te verklaren op een van de overige gronden vermeldt in § 3 van voormelde bepaling.

Verzoekster toont met haar uiteenzetting geen schending aan van de materiële motiveringsplicht of van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

3.2.2.3. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan verzoekster ook niet gevolgd worden waar zij stelt dat het redelijkheidsbeginsel geschonden werd (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Enige schending van het proportionaliteitsbeginsel blijkt bijgevolg evenmin.

3.2.2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding wel degelijk rekening heeft gehouden met verzoeksters gezondheidssituatie zoals aangevoerd in het kader van de op 24 februari 2012 ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf en op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen.

Een schending van de zorgvuldigheidsplicht blijkt niet.

3.2.2.5. De uiteenzetting van verzoekster laat ook niet toe vast te stellen dat enig ander beginsel van behoorlijk bestuur miskend werd.

3.2.2.6. Waar verzoekster een schending van de algemene rechtsbeginselen aanvoert, kan de Raad enkel opmerken dat zij in gebreke blijft te duiden welk algemeen rechtsbeginsel zij geschonden acht en toe te lichten op welke wijze de bestreden beslissing dit rechtsbeginsel zou schenden. Dit onderdeel van het middel is dan ook, bij gebreke van de vereiste precisie, onontvankelijk.

3.2.2.7. Om te kunnen besluiten tot een schending van artikel 3 van het EVRM dient verzoekster aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering en mensonterende behandelingen. Zij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Zij moet concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat op zich evenmin (RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977).

Specifiek wat de uitzetting van (ernstig) zieke vreemdelingen betreft, oordeelde het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in de zaak N. v. het Verenigd Koninkrijk van 27 mei 2008 dat artikel 3 van het EVRM niet het recht aan een vreemdeling waarborgt om op het grondgebied van een Staat te blijven

louter om reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land waarnaar de vreemdeling wordt uitgewezen en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van de betrokkene beïnvloedt, niet volstaat om een schending van die bepaling op te leveren. Enkel *“in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”*, kan een schending van artikel 3 van het EVRM aan de orde zijn (EHRM 27 mei 2008, nr. 26.565/05, N. / Verenigd Koninkrijk). Het Hof heeft bijgevolg een zeer bewuste keuze gemaakt om in Grote Kamer de hoge drempel zoals gehanteerd sinds het arrest D. v. The United Kingdom (EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96) te behouden. In D. v. The United Kingdom waren de zeer uitzonderlijke omstandigheden volgens het Hof dat de verzoekende partij reeds in kritieke toestand was en een dood nakend leek en er geen garantie was dat zij verzorging en medische zorgen zou genieten in haar herkomstland en er ook geen familie meer had die bereid of in staat was voor haar te zorgen en haar te voorzien met zelfs maar een minimum aan eten, onderdak of sociale ondersteuning. Het EHRM heeft voormelde rechtspraak recentelijk ook nog eens bevestigd in de zaak Yoh-Ekale Mwanje v. België (EHRM 20 december 2011, nr. 10486/10). Het EHRM oordeelde tevens dat deze hoge drempel voor een vaststelling van een schending van artikel 3 van het EVRM in dezelfde mate geldt in zaken waarin sprake is van een risico op zelfmoord (EHRM 10 April 2012, nr. 60286/09, Balogun / het Verenigd Koninkrijk).

De Raad benadrukt dat de bestreden beslissing geen bevel om het grondgebied te verlaten of beslissing tot verwijdering bevat. Uit het feit dat de arts van een vreemdeling aangeeft dat deze lijdt aan een ernstige depressie met gevaar op zelfmoord, kan niet zonder meer worden afgeleid dat het niet toekennen van een verblijfsmachtiging aan deze vreemdeling in strijd is met artikel 3 van het EVRM (*cfr.* Cass. 4 februari 1993, nr. 9567). Zoals hierboven reeds werd uiteengezet, kon de ambtenaar-geneesheer oordelen dat de depressie van verzoekster niet van aard is dat zij een directe bedreiging vormt voor haar leven of fysieke integriteit. Verzoekster toont ook niet aan dat als gevolg van de bestreden beslissing haar behandeling zal worden stopgezet.

Een schending van artikel van het 3 EVRM is niet aangetoond

Het tweede middel is, in zoverre het ontvankelijk is, ongegrond.

Verzoekster heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien oktober tweeduizend en twaalf door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

I. CORNELIS